

A két garas

Col volt, hol nem volt, volt egyszer két ember: Jancsinak hívták az egyiket, Daninak a másikat. Egyszer Jancsi két garast kért kölcsön Danitól, de telt-múlt az idő, hiába kérte Dani a két garast, Jancsi mindig azzal fizette ki: - Majd megfizet a nagy harang. Valahányszor összetalálkoztak, mindig a két garason veszekedtek. Dani kezdte: - Jancsi, add meg a két garasomat! Jancsi mondta: - Majd megfizet a nagyharang. - Te Jancsi - mondotta Dani -, add meg a két garasomat, mert ha nem, az Isten istenem ne legyen, még a szemfedődből is kivágom. Mondta Jancsi: - Bánom is én, vágd ki. Telt-múlt az idő, Jancsi csakugyan nem adta meg a két garast, Dani meg folyton azzal fenyegette, hogy ha tovább él Jancsinál, kivágja a szemfedőjéből. Gondolja magában egyszer Jancsi: - Ejnye, megpróbálom, vajon csakugyan megcselekedné-e Dani, amivel fenyeget. Egyszer csak betegnek tette magát, lefeküdt, az ágyához hívta a feleségét, s mondta neki nagy búsan: - No, feleség, az életemnek vége, meghalok. Csak az az egy kérésem, hogy vitess majd a templomba, s ott teríttess ki. Azzal fogta magát, behunyta a szemét, nem is szuszogott. Szentül hitték, hogy meghalt. Hát jól van, kinyújtóztatják, ravatalra teszik, viszik a templomba, s ott hagyják éjszakára. Daninak sem kellett egyéb, mikor a halottat magára hagyták, belopódzott a templomba, s ment a ravatalhoz, hogy kivágjon a szemfedőből. De abban a pillanatban hallja, hogy valami emberek suttognak kint a templom ajtajánál. Kivette a beszédjükből, hogy többen vannak, s hallotta azt is, hogy rablók, s be akarnak jönni a templomba, hogy ott a rablott kincsen megosztozzanak. Hej, Istenem, megijedett Dani, s hirtelen beugrott az oltár mögé, onnét várta, hogy mi lesz most. Hát csakugyan jönnek a rablók: éppen tizenketten voltak. Kiöntik a templom földjére a rengeteg sok pénzt, aranyat, ezüstöt s mindenféle drágaságokat, s elosztják egymás közt. De megmaradott egy kard, azon nem tudtak megosztozni. Azt mondta a vezérük: - Mondok valamit! Legyen azé, aki ennek a halottnak a szívébe üti a kardot. Összenéztek a rablók, de egynek sem volt bátorsága erre a szörnyű cselekedetre. - Hát egy sem meri megtenni?! - mondotta a vezérük. - No, majd beledöföm én! Fölemeli a kardot, de bezzeg Jancsi nem várt tovább, felugrott. De bezzeg a rablók is, uccu, neki, szaladtak ki a templomból mind rettentő, nagy ijedséggel. Ott hagytak mindent, pénzt, kardot s a teméntelen sok drágaságot. De nem futottak messze. Meggondolkoztak, s szép csendesen visszakullogtak a templom ajtajához, s elkezdtek hallgatózni. Azalatt Dani előbújt az oltár mögül, s nekiült Jancsival a tenger pénznek, s szépen kétfelé osztották. Egyenként számlálták a pénzt, egyik éppen annyit kapott, mint a másik. Egy krajcárral sem többet, sem kevesebbet. Azt mondja akkor Dani Jancsinak: - No, Jancsi, most add meg a két garasomat! - Én-e, Dani? Én nem. - Adod-e ide a két garast?! - Nem én! Hallják ezt odakint a rablók, roppant megijednek. Azt mondja a vezérük: - Gyertek, szaladjunk innét, mert odabenn annyian vannak, hogy egyre-egyre két garas sem jut! Azzal, uccu, neki, vesd el magad! Elszaladtak a rablók, mintha szemüket vették volna ki. Azután hazament Jancsi is, Dani is. Cipelték haza a sok kincset. De Dani akkor sem hagyta a két garast. - Jancsi, add meg a két garasomat! - mondotta az egész úton. - Nem adom, Dani! - mondotta Jancsi. Nem is adta meg soha. Még ma is veszekednek a két garason, ha azóta meg nem haltak.